

Publicerad 2010-06-30 18:52 av Gawain

Ja, helt meningslöst

Perrvo Bizarro

Fredlösa Fleming fann sig rätt vad det var inte längre i sin fruktlösa situation, så, sagt och gjort bröt han upp, drog pålarna ur myllan för att dra.

En dröm sent om gryningen hade väckt honom. Kallsvetten rann längs pannan som för övrigt var helt grå, på gränsen till vit. Håret stod på tvärs men det sket väl han fullständigt i.

Så, han harklade sig djupt innan han knackade på.

Knackningen ekade tomt genom den gistna lilla dörren till husvagnen intill. Inget svar. Men så rasslade dörren upp och i skarven kikade rastlösa Bothild fram. Nyvaken som hon var knarrade rösten torrt men jakande till Flemmings skamliga förslag.

Dörren slog igen med en stum lite pappaktigt duns, sen upp igen. Ut klev en hjulbent, vansinnigt fräknig gammal dam iklädd blott en storblommig bikini. Med en stor uppblåsbar badring gnisslande kring livet.

Fredlösa Flemming klappade till huvet på ankan som satt fram på badringen så hela Bothild vacklade till. Sen log de båda två, satte sig i bilen, en orange Citroen och startade.

Bilen exploderade i en våldsam krevad. Skrotet spreds över hela campingen vilken genast förvandlades till något av ett surrealistiskt katastrofområde fullt av brinnande bildelar, husvagnar och skräp.

En våldsam gräsbrand spreds i den milda brisen genom det gula gräset. Folk skrek förtvivlat där de brinnande sprang mot havet några hundra meter bort. Men bara en kom svårt bränd fram, det var förstås Holgerförbann...

Ja, han hette verkligen Holgerförbann. Döpt och välsignad av sin lätt efterblivna mor, som han för övrigt mördade på sin tionde födelsedag. Med en snorkel fylld med sand som han egenhändigt tejpat ihop ändarna på. Ja, han hade alltid varit ett perverst, gravt sadistiskt barn.

Nu skrek han som en oljekokt gris med håret brinnande som en fackla. Det var hans sjuttiosjätte födelsedag och han firade den som han alltid gjort, nämligen genom att ha ihjäl en människa eller fler. Att han slutligen skulle falla offer för sin egen onda perversion hade han förmodligen aldrig trott, ens lite.

Nu var så fallet. Vrålade i ofattbar dödsångest försökte han nu helt framgångslöst släcka den brinnande fosfor han fått över hela kroppen. Havet bara ångade kring hans vilda plask. Elden åt bit för bit upp hans hud.

Och ur rökpelaren från den exploderade bilen trodde sig en man på betryggande avstånd se en svart entitet resa sig hög och ganska kuslig. Han menade i senare polisförhör att han hört ett triumferande skratt ur just den röken. Denne man förblev till sin död, trettiofyra år senare, fast vid sin utsaga om händelsen vid den där

campingen på österlen.

Alla andra gäster på campingen dog och ingen bodde nära nog att ens höra explosionen. Ensam i sin vandring just där, just då var han enda vittnet.

Nu spenderade denne stackars man sedan denna händelse resten av sina dar inspärrad och neddrogad på en klinik för akut sinnessjuka. Själv förstod han aldrig varför, inte heller ändrade han sitt vittnesmål vilket alltså försatt honom där.

Synd, elände och ganska mycket skam.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gawain med Poeter.se id #12578 innehar upphovsrätten